

18. møde

Tirsdag den 16. november 2004 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministre.
(Spørgetimen).

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 16:
Forespørgsel til kulturministeren [om Danmarks Radio].
Af Aage Frandsen (SF), Mette Frederiksen (S), Naser Khader (RV) og Pia Boisen (EL).
(Forespørgslen anmeldt 10/11 2004).

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 37:
Forslag til lov om årpenge for prinsesse Alexandra.
Af statsministeren (Anders Fogh Rasmussen).
(Fremsat 7/10 2004. Betænkning 21/10 2004. Anden behandling 26/10 2004).

4) Forespørgsel nr. F 5:
Forespørgsel til socialministeren og familie- og forbrugerministeren [om fattige familiers forsørgelsesgrundlag].
Af Villy Søvndal (SF) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 7/10 2004. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/10 2004).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 28:
Forslag til folketingsbeslutning om støttepersoner til gravide stofmisbrugere med henblik på at sikre adækvat social og behandlingsmæssig indsats for den gravide samt bedst mulige betingelser for fosteret.
Af Villy Søvndal (SF) m.fl.
(Fremsat 22/10 2004).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 29:
Forslag til folketingsbeslutning om forhøjelse af den statslige refusion af kommunale udgifter til førtidspension.
Af Villy Søvndal (SF) m.fl.
(Fremsat 22/10 2004).

7) Første behandling af lovforslag nr. L 44:
Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene. (Bopælspligt i helårsboliger).
Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.
(Fremsat 21/10 2004).

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 24:
Forslag til folketingsbeslutning om kommunal anvisningsret i privat udlejningsbyggeri.
Af Keld Albrechtsen m.fl.
(Fremsat 20/10 2004).

Meddelelser fra formanden

Formanden:
Medlemmer af Folketinget Aage Frandsen (SF) og Ole Sohn (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre. (Indførelse af oplysningspligt m.v. om økonomiske interesser). (Lovforslag nr. L 104).

Medlemmer af Folketinget Nicolai Wammen (S), Ole Sohn (SF), Morten Helveg Petersen (RV), Pernille Rosenkrantz-Theil (EL) og Mogens Nørgård Pedersen (KD) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren:

»Vil statsministeren oplyse, hvilke grunde han har til at have tillid til kirkeministeren, når der gentagne gange gennem ministerens embedstid er blotlagt det ene kritikpunkt efter det andet om den økonomiske forvaltning i Kirkeministeriet?«
(Forespørgsel nr. F 17).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministre

Spørgetimen

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget integrationsministeren, ministeren for udviklingsbistand, trafikministeren og familie- og forbrugerministeren.

Indtil dette øjeblik er der til integrationsministeren anmeldt følgende hovedspørgere:

1. Søren Søndergaard
2. Anne Baastrup
3. Elsebeth Gerner Nielsen
4. Anne-Marie Meldgaard

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere til integrationsministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så vil de pågældende medlemmer få ordet i den rækkefølge, der er nævnt.

Indtil dette øjeblik er der til ministeren for udviklingsbistand anmeldt følgende hovedspørgere:

5. Jesper Langballe

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere til udviklingsministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Indtil dette øjeblik er der til trafikministeren anmeldt følgende hovedspørgere:

6. Keld Albrechtsen
7. Arne Toft

Ønsker flere at tilmelde sig som hovedspørgere til trafikministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så vil de pågældende medlemmer få ordet i den rækkefølge, der er nævnt.

Ønsker nogen at tilmelde sig som hovedspørgere til familie- og forbrugerministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Spm. nr. US 9

Formanden:

Der er åbenbart problemer med teknikken. Vi venter lige.

Nu er den klar. Så er det hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg siger tak.

I dag har ministeren sammen med forsvarsministeren og justitsministeren, så vidt jeg ved, lanceret en del af kampagnen »Brug for alle un-

ge«. Det er en kampagne, som er målrettet til at få unge indvandrere i uddannelse og job, og det er jo som udgangspunkt et godt initiativ.

Alligevel har jeg et spørgsmål til den kampagne, for jeg har jo lagt mærke til, hvor højt op integrationsministeren er gået i det, han kalder middelalderlige kønsrollemønstre i indvandrerfamilier. Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, hvilke overvejelser om kønsrollemønstre der har ligget til grund for det udvalg af rollemodeler, som integrationsministeren har valgt i denne her kampagne.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Ministeriet har under overskriften »Brug for alle unge« haft en kampagne for at få flere til at søge ind til de hvidkittede fag. Det var i øvrigt en meget synlig kampagne, som tilsyneladende også har givet synlige resultater. Den henvendte sig især til piger, hvad man også kunne se på de plakater, der var hængt op overalt i landet. »Fremtidens helte klædt i hvidt« stod der på nogle af dem.

Ved den lejlighed besluttede vi så i ministeriet, at vi til efteråret ville gennemføre en lignende kampagne for de uniformerede fag, for det er en god idé at fokusere den form for kampagner på typer af fag. Vi startede altså med fag, som ofte bliver opfattet som kvindefag, og nu har vi altså lavet en ny runde med fag, som ofte bliver opfattet som mandefag.

Men jeg vil gerne understrege, at mænd var velkomne under den første kampagne og kvinder er velkomne under den nuværende kampagne. Vi har simpelt hen valgt at få den størst mulige effekt og valgt, at der alt i alt skal være en balance.

Søren Søndergaard (EL):

Jamen jeg forstår det ikke. Jeg ved jo, hvor meget ministeren interesserer sig for formørkede og tilbagestående kønsrollemønstre i indvandrerkrædse. Og jeg står her med pjecen »Bliv klædt på til en meningsfuld fremtid«. Der er en politibetjent, det er en mand. Så er der en soldat, det er en mand. Så er der en vagtperson, det er en mand. Så er der en beredskabsperson, det er en mand. Det er alt sammen mænd. Der er en Falck-et eller andet-ambulanceperson, det er en mand.

Altså hvad er det for et kønsrollemønster, som cirkulerer i hovederne ovre i Integrationsministeriet, hvad er det for et forældet, gammelt kristeligt, gammeltestamentligt kønsrollemøn-

ster? Hvad er grunden til, at man ikke kan forestille sig, at en kvinde f.eks. kan være soldat eller ambulancefører eller hvad? Hvad er grunden, hr. minister?

Kl. 13.05

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, sagen er alt for god til, at der nu skal slås politisk plat på den.

Jeg ved ikke, hvad meningen er med at kritisere, at nogle fremragende konsulenter, som i øvrigt alle har anden etnisk baggrund end dansk, tilrettelægger to kampagner, en mod fag, som typisk er kvindefag, og en mod fag, der typisk er mandefag.

Der var jo ingen som helst tale om, at mænd var udelukket det første sted og kvinder var udelukket det andet sted, men de har lavet kampagnen sådan, at den i dette sidste tilfælde retter sig mod drenge og unge mænd, som nok ikke søger ind på social- og sundhedsuddannelserne, men som man måske kan lokke ind i fag, som de kan identificere sig med.

Jeg vil i et og alt henvise til de utrolig gode forklaringer, der blev givet, også på det spørgsmål, af de pågældende konsulenter, som selv har anden etnisk baggrund end dansk, og hvis udsagn jeg giver betydelig mere for end hr. Søren Søndergaards. Undskyld, jeg siger det: De har nemlig forstand på, hvad det er, der skal til for at lokke piger og drenge ind i nogle fornuftige uddannelser i Danmark.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår på ministeren, at det altså gælder om at bekræfte folk i deres fordomme. Jeg troede, at ministerens formål var et helt andet. Men for ministeren er det åbenbart en selvstændig kvalitet, at man bekræfter folk i deres fordomme: Mænd bliver brandmænd, eller de bliver ambulanceførere, eller de bliver soldater, eller de bliver noget andet mandligt, hvorimod det jo er rigtigt, at der var en SOSU-kampagne, hvor kvinderne blev fremstillet som pædagoger, sygeplejersker, social- og sundhedsassistenter osv.

Jeg troede egentlig, at denne her regering, når den i hvert fald selv skal sige det, havde en højere ambition end bare at snakke reaktionære kønsrollemønstre efter munden, men det forstår jeg man altså ikke har. Det beklager jeg.

Jeg kan garantere, at hvis vi stod for sådan en kampagne, så ville man tværtimod tale fordommene midt imod og appellere til, at også indvandreregrupper så det som en chance, at mænd

kunne have arbejde inden for sundhedssektoren og kvinder kunne arbejde som f.eks. brandmænd eller soldater eller noget lignende.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det gælder absolut ikke om at bekræfte nogen som helst fordomme. Det gælder om at få de unge til at identificere sig med nogle job og nogle fremtidsmuligheder, som hverken de selv eller deres forældre har tænkt på, og der gælder det altså om at sigte på en måde, så afstanden fra deres traditionelle måde at tænke på og så dette at tage springet og søge uddannelsen er så kort som muligt.

Hvis hr. Søren Søndergaard havde fået lov til at lave en storstilet kampagne, som retter sig mod indvandrerdrengene for at få dem til at søge ind på social- og sundhedsuddannelserne, så havde den været politisk korrekt, hurra, hurra, og det havde ikke givet nogen effekt, desværre, for man må jo altså lave kampagner, der retter sig mod den virkelige verden og ikke ud i den blå luft, som hr. Søren Søndergaard åbenbart foretrækker.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål fra hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Hvor er det dog en fantastisk undervurdering af andre mennesker, som ministeren her lægger for dagen, at fordi man har en anden etnisk baggrund end dansk, så kan en pige ikke have lyst til at komme inden for et mandefag, eller fordi man har en anden etnisk baggrund end dansk, så kan en mand ikke have lyst til at komme ind for et fag, hvor der også arbejder mange kvinder. Det er en fantastisk stereotyp nedvurdering, som ministeren giver udtryk for her. Jeg synes, at det er beklageligt, at ministeren har valgt at bruge ministeriets ressourcer på at fastholde og muligvis forstærke fordomme frem for at bekæmpe dem, men det er desværre typisk for denne her regering.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jamen jeg bringer budskabet tilbage til de fire konsulenter, der jo som sagt selv har anden etnisk baggrund end dansk, og jeg lover at hilse dem fra Søren Søndergaard og sige: I har en stereotyp nedvurdering af etniske mindretal her i Danmark, I er udelgelte til at lave kampagnen.

Jeg skal nok overbringe til dem, at det siger hr. Søren Søndergaard.

Men så vil jeg føje til: Jeg har tillid til jer, jeg har tillid til, at I har valgt en model, som giver den største effekt, for det, det handler om, er jo altså, at de unge får en uddannelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 10

Formanden:

Den næste spørger til integrationsministeren er fru Anne Baastrup.

Kl. 13.10

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå bl.a. af Politikens artikel her i søndags, at der er truffet en beslutning på allerhøjeste sted i regeringen om, at Integrationsministeriet skal sørge for, at der ikke kommer for mange dårlige eksempler i pressen om den konsekvens, som regeringens politik, for så vidt angår familiesammenføring, har. Jeg vil derfor godt høre, på hvilket niveau denne beslutning er truffet.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved ikke af, at der skulle være truffet en sådan beslutning. Det ville i givet fald være en meget uklog beslutning. Og hvis jeg husker rigtigt, så var det en udtalelse, som en flygtningeadvokat kom med til Politiken. Det skal man jo lige have med.

Jeg kan i øvrigt fortælle, hvad man også kan læse i Politiken i dag, at mit ministerium med stort besvær, med en stor beredvillighed kom med en beskrivelse af hvert enkelt af de tilfælde, som Politiken i søndags satte på forsiden.

Den beskrivelse, som ministeriet gav af hvert enkelt af disse tilfælde, ville Politiken ikke bringe. De sagde, at de kun ville bringe det, hvis de fik et dobbeltinterview med mig og den ledende embedsmand, og undskyld, men sådan et dobbeltinterview giver jeg altså ikke sammen med embedsmænd. Og hvad skal det også til for?

Min mobiltelefon er som regel åben. Det ved især Politikens journalister. De kan bare ringe til mig. Men i fredags sad jeg altså med FN's vicegeneralsekretær en stor del af dagen, og så var jeg i øvrigt til ramadanfest, hvor jeg heller ikke sidder og tager mobiltelefon. Så man kan jo altså være forhindret i at tage telefonen fra Politiken, hvis de ellers ringer.

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at integrationsministeren nu her i Folketingssalen under ministeransvar beskriver, at regeringen ikke på noget tidspunkt har været inde i overvejelser om, hvorvidt det er uheldigt for et fremtidigt valg, at der kommer historier om, hvad politikken på familiesammenføringsområdet rent faktisk betyder for enkelte individer.

Jeg har også forstået, og det håber jeg ministeren kan bekræfte, at heller ikke statsministeren har været involveret i en sådan samtale.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ved ikke, hvad i alverden det skulle være for en samtale. Men jeg håber da, at fru Anne Baastrup er enig med mig i, at når folk skriver breve til ministeren ofte om meget vanskelige problemer, så er det da ikke nogen forbrydelse, at ministeren læser brevene. Og det er vel heller ikke nogen forbrydelse, at jeg i søndags ringede til den kvinde, som forældrene ville tvangsgifte i Sverige.

Jeg håber, jeg godt må engagere mig i de sager, jeg får lagt på mit bord. Det synes jeg egentlig man har pligt til som minister, og jeg kan fortælle, at det gør mine europæiske kolleger i allerhøjeste grad også.

Men det betyder jo ikke, at jeg på nogen som helst måde giver besked på, at nogle sager skal ændres i forhold til andre sager. Jeg tror, jeg her i salen har vidne på, at det, der er mit evige omkvæd, når jeg får henvendelser fra kolleger og andre, som vil have en ændret afgørelse, altid er: Husk på, hvis vi ændrer i denne sag, så skal vi også ændre i alle lignende sager, jævnfør slagteriarbejderen, som flyttede fra Vejle til Århus, eller også var det omvendt, og som det ene sted fik besked på, at han ikke kunne få arbejdstilladelse, og det andet sted godt kunne. Og så måtte jeg sige: Jamen hvis vi for fremtiden blæser på, hvad et arbejdsmarkedsråd siger, så er vi altså nødt til at blæse på alle arbejdsmarkedsrådene, for vi kan ikke bare gøre det i dette tilfælde, uden at vi laver praksis om.

Så jeg kan forsikre fru Anne Baastrup om, at jeg er opmærksom på, at hvis man griber ind i en afgørelse, så skal det være noget, der gælder for alle.

Formanden:

Jeg gør ministeren opmærksom på, at taletiden for længst er opbrugt.

Anne Baastrup (SF):

Det er vigtigt for mig, at ministeren her i salen siger, at det er ministeren og kun ministeren, der går ind i disse sager. Regeringen er kendt for at lave spin, regeringen er kendt for kun at ville komme ud med gode historier. Det er vigtigt for mig, at ministeren er klar i mælet: Har regeringens koordinationsudvalg været involveret i den risiko, der er ved, at regeringens reelle politik på flygtningeområdet, på familiesammenføringsområdet kommer ud, og i den forbindelse givet integrationsministeren et vink med en vognstang af en vis karakter, nemlig at vi ikke vil have dårlige historier? Er det kun spil fra regeringens side, og står statsministeren bag dette spil?

Kl. 13.15

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det glæder mig utroligt, at fru Anne Baastrup ikke anfægter det, jeg lige har sagt: ministerens rolle, ansvar for at følge med i posten og for så vidt også i aviserne, og at det ikke er nogen forbrydelse at holde øje med, om nu linjen er, som den skal være, når blot man husker, at hvis linjen bliver ændret, så skal det gælde for alle, for vi lever i et samfund med lighed for loven.

Da menneskerettighedskommissæren kom, fremsatte han kritik ikke af lovgivningen, men af administrationen i nogle bestemte tilfælde, og det førte til, at vi tog i alt 40 sager op igen, herunder en af dem, som Politiken nævner. Så jeg håber ikke, det gør noget, at vi lyttede til menneskerettighedskommissæren og med tilbagevirkende kraft lagde linjen en smule om, så vi tydeliggjorde en praksis. Men at det skulle have været drøftet i koordinationsudvalget, og at der dér skulle være drøftet noget som helst i retning af, at nu skal vi ikke have dårlige sager, eller hvad det var ...

Derimod, hvad jeg selvfølgelig har orienteret alle om, er, at i anledning af menneskerettighedskommissærens besøg ville vi foretage den tydeliggørelse eller justering af praksis, når det gælder visse flygtningefamiliesammenføringer. Det har jeg jo sagt til pressen også at vi ville gøre, og det har jeg selvfølgelig også meddelt i koordinationsudvalget.

Formanden:

Så er det sidste spørgsmål til fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Når fru Elsebeth Gerner Nielsen får mulighed for overhovedet at se de sager, som der har været afgørelser om i det sidste stykke tid, så kan vi andre måske få lejlighed til at se, om der rent faktisk er lighed for loven. Jeg kan bare konstatere, at ministeren ikke afviser, at statsministeren har været inde over.

Jeg kan også konstatere, at ministeren har mange ord i sit forsøg på at sige, at ministeren går ind for, at der skal være lighed for loven. Jeg håber så inderligt, når vi får lejlighed til at se de sager, og når vi får lejlighed til at se de 20 gange 2 sager, som ministeren i øvrigt tager op, at vi også rent faktisk ved selvsyn kan konstatere, at der er lighed for loven, at man ikke har en mulighed for at få et opholdsgrundlag, fordi man kommer i avisen, hvorimod, hvis man har præcis samme historie, men ikke kommer i avisen, så får man en enkeltbillet hjem. Billedet viser, at det sidste er tilfældet. Jeg håber inderligt, at ministeren har ret.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Statsministeren er som bekendt formand for koordinationsudvalget, og derfor er det vanskeligt at nævne ting i koordinationsudvalget, uden at statsministeren hører det. Derfor skal jeg ikke bestride, at statsministeren har hørt mig redegøre for, hvad jeg ville gøre efter menneskerettighedskommissærens besøg: at vi ville tage en bestemt lille gruppe af sager op, og at jeg der ville foretage en justering af praksis, sådan som jeg i øvrigt har sagt, lige siden han sendte sit allerførste udkast til os.

Hvad angår Politikens eksempler, har jeg redegjort for et af dem. Der blev afgørelsen ændret som følge af kommissærens besøg. Derudover vil jeg anbefale fru Anne Baastrup at læse på Politikens hjemmeside, for jeg ser på forsiden af Politiken i dag, at de nu har anbragt det svar, som de ikke ville trykke, da jeg sendte det til dem, på hjemmesiden, så man selv kan gå ind og læse det. Jeg synes jo, det havde været finere at bringe ministeriets beskrivelser i Søndagspolitiken, samtidig med at de bragte de eksempler, så havde man nemlig fået en meget pædagogisk forklaring på tilfældene, men det ønskede Politiken ikke.

Spm. nr. US 11**Elsebeth Gerner Nielsen (RV):**

Det virker jo meget menneskeligt, at ministeren sådan griber telefonen og ringer til folk, der er kommet i knibe. Det giver selvfølgelig et sympatisk indtryk. Samtidig er vi i Det Radikale Venstre nødvendigvis optaget af, at der er lighed for loven. Derfor vil jeg gerne vide, om ministeren også har ringet til de to andre kvinder, der inden for de sidste 3 dage er blevet omtalt i avisen, herunder i tv-aviserne, og som også står foran et tvangsægteskab, hvis/når de vender tilbage til deres hjemland. Vil ministeren også ringe og tale med de pågældende kvinder?

Kl. 13.20

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg ringede til den pågældende af en bestemt grund. Jeg ville gerne melde hendes forældre til politiet, hvilket jeg tror fru Elsebeth Gerner Nielsen har forståelse for, for det har fru Elsebeth Gerner Nielsen jo tordnet om her i salen: Hvorfor melder regeringen ikke disse forældre til politiet?

Jeg ringede til hende for at forelægge hende spørgsmålet, om hun havde noget imod, at jeg meldte hele sagen til politiet eller rettere sagt gjorde de svenske myndigheder opmærksomme på sagen. Det håber jeg da fru Elsebeth Gerner Nielsen har sympati for.

Jeg må indrømme, at jeg faktisk havde fru Elsebeth Gerner Nielsen i tankerne, da jeg gjorde det, for hvis nu jeg fik ja, så ville vi gøre det, og det ville jeg så glæde fru Elsebeth Gerner Nielsen med. Hvis jeg fik nej, så ville jeg give fru Elsebeth Gerner Nielsen telefonnummeret, så hun selv kunne ringe og tale med sådan en pige, så hun selv kunne høre, hvor vanskeligt det kan være i den situation at vidne imod sine forældre.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om, om ministeren også ville ringe til andre kvinder, der står med det frygtelige problem, at hvis de bliver udvist af landet, så står de foran et tvangsægteskab, præcis som Fatima gjorde. Det er den kvinde, vi taler om i øjeblikket, hvis forældre altså er i Sverige.

Vil ministeren også der skride ind og være med til at sikre, at disse kvinder ikke sendes hjem til kvindeundertrykkelse, voldtægt og tvangsægteskab?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre, at ministeriet vil tage den risiko, der er for de pågældende, i betragtning, hvis deres opholdstilladelse inddrages, eller hvis de ikke får tildelt en opholdstilladelse. Det kan jeg forsikre.

Jeg kan også forsikre, at når der endnu ikke er indgivet politianmeldelse i tvangsægteskabssager, så skyldes det, at en sådan anmeldelse vil få pigerne til at holde sig væk, og der er mig bekendt endnu ikke i min ministertid eksempler på, at en pige har ønsket, at det skulle anmeldes. Hvis hun ikke ønsker det, så vil hun jo nok heller ikke vidne imod sine forældre, og så falder sagen, og så gennemføres tvangsægteskabet måske.

Om jeg vil ringe? Det må da være afgørende, at der bliver ringet. Men i dette tilfælde, fordi jeg gang på gang er blevet anklaget af fru Elsebeth Gerner Nielsen for, at vi ikke melder det til politiet, så tænkte jeg, at nu vil jeg selv tale med sådan en kvinde, som er i den situation. Det var derfor, jeg gjorde det, eller sagt meget kort, det var faktisk af hensyn til fru Elsebeth Gerner Nielsen, jeg gjorde det.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det håber jeg virkelig ikke. Jeg synes, der var al mulig grund til at gøre det af hensyn til den pågældende kvinde, hendes familie og hendes barn.

I øvrigt synes jeg, at ministeren skulle tage at anmelde den pågældende familie eller sørge for, at Udlændingestyrelsen gør det, ligesom jeg mener, at alle mulige andre familier, der medvirker til et tvangsægteskab, skal anmeldes til politiet, uanset om de unge tør medvirke eller ej.

Jeg vil gerne stille et helt andet spørgsmål: Kan ministeren svare på, hvornår jeg får adgang til alle de sager, der er afgjort i Udlændingestyrelsen med hensyn til familiesammenføring i august måned?

Jeg stillede et spørgsmål først i september om at få aktindsigt med henblik på at sætte mig ind i den praksis, der efterhånden er udviklet i Udlændingestyrelsen på familiesammenføringsområdet, og jeg har ikke fået et svar endnu. Jo, jeg har fået det svar, at ministeriet gør sig principielle overvejelser.

Hvad er årsagen til, at et folketingsmedlem ikke har den samme adgang til at få information om, hvad der foregår i Udlændingestyrelsen, som man har, hvis man f.eks. er journalist og beder om aktindsigt?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg forstår, at fru Elsebeth Gerner Nielsen vil melde alle tilfælde af tvangsægteskaber til politiet uden hensyn til, hvad ofrene siger, uden hensyn til, om det måske fører til, at tvangsægteskabet gennemføres, og uden hensyn til, at det selvfølgelig i fremtiden vil føre til, at der er meget få, som vil meddele, at de er ofre for tvangsægteskaber.

Kl. 13.25

Der nikkes. Jamen så har vi forskellen mellem en human holdning, som jeg repræsenterer, og en benhård politisk holdning, som fru Elsebeth Gerner Nielsen repræsenterer, som ikke tager menneskelige hensyn.

Med hensyn til det andet spørgsmål kan jeg fortælle, at problemet er, at der er klageadgang til integrationsministeren i sådanne sager. En forelæggelse af sådanne sager for Folketinget vil rejse spørgsmålet om, hvilken betydning den forelæggelse vil få for ministeransvaret for afgørelse af klager i de pågældende sager. Og der kan også være anledning til at overveje, om imødekommelse af anmodningen vil betyde, at ministeren forringer sagsparternes muligheder for efter afslutningen af en klagesag at få sagen prøvet hos Folketingets Ombudsmand.

Så det er altså ikke for sjov, at spørgsmålet er til grundig overvejelse, men der skal selvfølgelig nok komme et svar meget snart, og det er ikke viljen, det skorter på.

Formanden:

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for et sidste spørgsmål.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er mig fuldstændig uforståeligt, at det skal tage 2 måneder. Det skal tage 2 måneder at gøre sig principielle overvejelser og det samtidig med, at f.eks. Institut for Menneskerettigheder har fået udleveret 17 sager.

Jeg har jo aldrig sagt, at jeg behøvede at få sagerne med navns nævnelse. Det kunne være i anonymiseret form. Det, jeg har brug for med hensyn til de her sager, er jo at generalisere over sagerne for at finde ud af, hvordan praksis generelt har udviklet sig. Det er jo ikke, fordi jeg har et ønske om at gå ind i de enkelte sager.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jamen jeg beklager, at det har taget for lang tid, og det skyldes naturligvis, at det er nogle meget vigtige principielle overvejelser. Vi vil gerne

være sikre på at give et holdbart svar, som også kan bruges i fremtiden, for det, vi gør nu, er jo noget, man så skal regne med at man kan gøre hver eneste gang i alle fremtidige sager. Det er altså en praksisændring, der vil noget. Vi skal nok komme med et svar, men det er ikke uden grund, at der er rejst betænkeligheder over det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 13**Anne-Marie Meldgaard (S):**

I flere aviser i dag kan man læse om en helt speciel trafik, der finder sted på nogle af landets asylcentre. Det drejer sig om, at medlemmer af Pinsekirken efter almindelig åbningstid på centrene besøger dem og prøver at hverve iranske asylansøgere med muslimsk baggrund til at indtræde i deres menighed. Det starter med, at man bliver hentet i bus og kommer til møder i Odense, og så skulle det gerne ende med, at man bliver døbt, så man er kristen.

Jeg vil spørge ministeren, om han ikke synes, det kan være et problem i forbindelse med behandlingen af asylsager, og om ministeren agter at gøre noget i den sammenhæng.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har både læst og hørt om denne ejendommelige og noget usmagelige menneskefangst, og jeg er helt enig med Jørgen Chemnitz, som er leder af Røde Kors' asylafdeling, i, at der er tale om mennesker, som måske tror, at det kan lette dem vejen til asyl, og som jo derfor bliver snydt.

Så det er en ulykkelig sag, og jeg vil meget gerne på foranledning af fru Anne-Marie Meldgaards spørgsmål drøfte det med Jørgen Chemnitz ved lejlighed, om Røde Kors kan gøre noget, og om de, der driver asylcentre, kan gøre det klart for beboerne, at de altså ikke skal konvertere til en ny religion for at få opholdstilladelse i Danmark, for det er ikke en vej, som er farbar.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det svar takker jeg meget for, for det næste spørgsmål, jeg har til ministeren, er netop, om vi kan få sikkerhed for, at det ikke får indflydelse på afgørelsen i de asylsager, som kører, at man konverterer.

Grunden til, at jeg spørger, er også, at jeg kan erindre, at vi har haft tidligere sager, hvor det

har haft indflydelse, og der vil jeg gerne høre, om ministeren måske kan give mig et svar på, om der har været noget tilsvarende, altså om der har været en påvirkning i forhold til at konvertere, og at det har ændret på den oprindelige afgørelse. Eller er det her en helt anden situation?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det, vi nu taler om, er, hvad der eventuelt kan forbedre en asylansøgers muligheder for at få asyl i Flygtningenævnet. Det er ikke ministeren, der giver asyl, det er Flygtningenævnet. Og man kan forestille sig – man kan i hvert fald optænke det tilfælde – at en asylansøger ved meget offentligt at konvertere til en ikkemuslimsk religion, måske tilmed til en religion, som er stærkt hadet af muslimer, kan gøre det farligere at komme hjem til hjemlandet, og det kan ikke bestrides, at det ikke kan komme til at indgå som et moment i Flygtningenævnets afgørelse.

Men her skal man huske, at Flygtningenævnet jo også skal tage hensyn til noget andet, nemlig ansøgerens troværdighed, og det er måske ikke særlig troværdigt, at man i et asylcenter i Danmark pludselig har fået en dybtfølt overbevisning, som man simpelt hen ikke kan komme ud af, nemlig ved, at man har ladet sig køre i bus til pinsegudstjeneste i Odense og dér har set lyset osv. Det lyder måske ikke særlig troværdigt, og derfor tror jeg heller ikke, at Flygtningenævnet vil lade sig påvirke af det, men jeg kan jo ikke udelukke det.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Den udelukkelse er jo præcis også den, jeg bekymrer mig om, for i andre sager er netop de uhyrligheder, som mennesker, der vender tilbage, kan blive udsat for i Iran, hvis de er kristne, noget af det, der lægges til grund for, at der bliver givet asyl.

Jeg vil så spørge ministeren: Kunne man foretage sig noget, der tilkendegav ikke kun over for Røde Kors, men også over for ledelsen af den menighed, at det ikke er en trafik, der er hensigtsmæssig i forhold til på anstændig vis at missionere for sine holdninger og sin religion?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er jo et af de spørgsmål, som jeg kunne drøfte med Jørgen Chemnitz. Hvis han synes, det kunne være en god idé, at Røde Kors og ministeriet i fællesskab henstillede til Pinsekirken om at undlade denne form for, hvad der ligner menne-

skefangst, så ville jeg da overveje at gøre det, men jeg ville drøfte det med ham.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål fra fru Anne-Marie Meldgaard.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det går kort og godt på selve den sagsbehandling, som er i gang, for de asylansøgere, vi har. Kan ministeren oplyse, hvor mange af den slags sager her, der er tilgået nye oplysninger, hvor lige præcis det, at man har konverteret, skulle være noget, der kunne medføre, at asylsagen skulle behandles på ny, eller hvor der er kommet nye oplysninger, som måske kunne medføre, at man ville få opholdstilladelse?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan ikke svare på stående fod, men jeg vil gerne spørge i ministeriet. Det forekommer mig, at der var et tilfælde med en såkaldt bahaikristen, hvor det i hvert fald blev fremført som et moment, at vedkommende efter at have konverteret kunne være i større fare, end han eller hun ellers ville have været, ved at blive sendt hjem, men hvad der kom ud af den pågældende sag, kan jeg heller ikke sige. Måske er den ikke afsluttet endnu. Men jeg skal meget gerne oplyse fru Anne-Marie Meldgaard om det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Det næste spørgsmål er til ministeren for udviklingsbistand.

Spm. nr. US 12

Jesper Langballe (DF):

Som ministeren ved, sidder der en dansk statsborger, Kim Brix Andersen, og rådner i et fængsel i Vietnam, hvor han har siddet i over et år. I oktober svarede udenrigsministeren mig, at der ville komme en afgørelse i Vietnam senest primo november 2004. Jeg har forstået, jeg har ikke selv set det, at i aftes udtalte ministeren i fjernsynet, at nu så det ud til, at der ville ske noget i december.

Han har ikke været stillet for en domstol, han er ikke blevet præsenteret for et anklageskrift. Siden Magna Charta i 1215 og reformuleret i Habeas Corpus-Akten i 1679 har det været ikke en

enkelt retsregel blandt andre, men selve rettens fundament, al rets fundament, at man skal stilles for en dommer inden 24 timer.

Kan ministeren forklare mig, hvor mange udsættelser man vil tolerere, før man nedskærer på det betragtelige bistandsbeløb, der bliver givet til Vietnam, bl.a. til udvikling af retssikkerhed og menneskerettigheder?

Udviklingsministeren (Bertel Haarder):

Jeg rejste spørgsmålet over for den vietnamesiske vicepremierminister under en lang samtale i går, hvor vi også drøftede en række andre emner, og jeg fik hans forsikring om, at Brix Andersen nu vil få en fair retssag og en forsvarer osv. i overensstemmelse med vietnamesisk lov, og at det vil finde sted i slutningen af december.

Jeg forklarede ham, at den meget lange varetægtsfængsling er provokerende set fra et dansk synspunkt, fordi i Danmark skal man for en dommer inden 24 timer. Det bad jeg ham forstå, og det forstod han, og jeg er helt sikker på, at nu kommer Brix Andersen for en domstol, han får en forsvarer. Det bliver en retssag, selvfølgelig efter vietnamesisk lov, som finder sted, og det vil ske i slutningen af december.

Jesper Langballe (DF):

Det kan jo kun glæde en med sådan nogle forsikringer, men er ministeren enig med mig i, at hvis man bliver fængslet og sat for en dommer efter 28 timer, så er det 4 timer for sent? Og her taler vi om udsættelse måned for måned.

Det kan da ikke passe, at en stat, der bærer sig sådan ad, er på vej mod en bedre retstilstand; i en stat, der bærer sig sådan ad, som sjofler det mest grundlæggende princip af alle, kan der da ikke være sket noget som helst fremskridt med hensyn til retssikkerhed. Ville det så ikke være rimeligt, at Danmark sparede de kroner, også for at sætte en effektiv trussel ind, der sagde: Så er det altså nu, kammerat?

Udviklingsministeren (Bertel Haarder):

Nu er formålet med dialogen med den vietnamesiske regering jo at få Brix Andersen for retten og få givet ham en fair retssag. Og det er jo ikke sikkert, at man fremmer det formål ved at gøre, som hr. Langballe foreslår, men jeg kan forsikre, at det blev klart – hvis ikke det var klart i forvejen – for den vietnamesiske vicepremierminister, at denne enkle sag sætter en plet på Vietnam i omverdenens øjne, og at vi følger den

med stærk opmærksomhed i Danmark netop af de grunde, hr. Langballe nævner.

Jesper Langballe (DF):

Jeg forstår godt, at der en tid må være tale om en balanceakt, hvor man ikke skal afbryde en dialog, men er der ikke en grænse?

Kan ministeren angive en eller anden smertegrænse for, hvornår den danske regering siger: Nu giver det simpelt hen ikke nogen mening at poste flere penge i øget retssikkerhed i sådan en slyngelstat? Det var det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål, jeg har, er: Hvordan har ministeren rent praktisk tænkt sig at fokusere på præcisionen i det anklageskrift, som altså nu skulle være i vente? Det kan man jo så håbe på at det er, men der er ikke meget, der tyder på, at man kan stole på Vietnams løfter. Hvordan vil ministeren, når det kommer, og hvis det kommer, fokusere på præcisionen i anklageskriftet?

Udviklingsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre, at der er en smertegrænse, og at vi ikke kunne drømme om at give udviklingsstøtte til slyngelstater.

Det er en meget højt prioriteret del af vores bistand til Vietnam, at vi støtter god regeringsførelse, bekæmpelse af korruption, menneskerettigheder og demokrati. Jeg talte også med vicepremierministeren om, hvor vigtigt det var for Danmark, at de lande, vi støtter, udvikler sig i retning af demokrati og menneskerettigheder. Jeg påpegede f.eks. problemet med det alt for store antal henrettelser, der foregår, men jeg nævnedes så også, at jeg var glad for, at der nu var signal om, at man er på vej til at afskaffe dødsstraffen i Vietnam.

Man skal ikke være blind for de fremskridt, der er sket, både økonomisk og med hensyn til menneskerettighederne i Vietnam. Det gælder om, at vi støtter de fremskridt, og det skal vi gøre ved dels at gøre, som hr. Langballe siger, nemlig at gøre det klart, at vi stiller krav, når vi støtter nogen med udviklingshjælp, dels skal vi også være klar til at acceptere en gradvis udvikling fra diktatur til demokrati.

Jesper Langballe (DF):

Ministeren taler om menneskerettigheder og fremskridt inden for menneskerettigheder. Nu er menneskerettigheder jo tit sådan nogle verbale faner, som man hejser, når det passer ind i en eller anden sags tjeneste.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren ikke er enig med mig i, at når det drejer sig om habeas corpus, når det drejer sig om reglen om, at man skal for en dommer inden for 24 timer, så er der tale om noget langt, langt ældre end menneskerettighederne og langt, langt mere fundamentalt. Der er i og for sig heller ikke tale om demokrati, men der er tale om, om et land overhovedet har noget, man kan kalde en retsorden eller ej.

Kl. 13.35

Er ministeren enig med mig i, at det her spørgsmål ikke er sådan en niche eller en enkelt regel i en retsorden, men er selve fundamentet, og at den stat, der handler, som Vietnam her har handlet, overhovedet ikke er en retsstat?

Udviklingsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er meget enig i beskrivelsen af, hvor vigtig habeas corpus er, altså retten til en fair rettergang, og jeg håber, jeg også godt må sige, at uafhængige domstole og demokrati og menneskerettigheder hører til i samme boldgade. Det er jo derfor, at det faktisk optog en betydelig del af vores tid i samtalen i går, og det er derfor, der nu med garanti også vil ske noget i sagen, for Vietnam ønsker jo et fortsat samarbejde med Danmark og ønsker fortsat danske investeringer, sådan som bl.a. ØK og Carlsberg jo er i gang med. Det er til gensidig fordel, og Vietnam ved godt, hvad forudsætningen er fra dansk side, det gjorde jeg meget klart ved samtalen i går.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Så går vi over til spørgsmålene til trafikministeren. Værsgo, hr. Keld Albrechtsen.

Spm. nr. US 14

Keld Albrechtsen (EL):

På baggrund af, at der jo er opstået betydelig kritik og tvivl om det beslutningsgrundlag, der ligger, både økonomisk, miljømæssigt og trafikalt, omkring planen om en fast forbindelse over Femern Bælt, vil jeg godt spørge trafikministeren, om han stadig væk har den plan at ville fremsætte forslag om det inden foråret, og om ministeren fortsat har den plan at indbyde Folketingets partier til en drøftelse af sagen.

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Det er således, at der i regeringsgrundlaget, det første, stod, at jeg skulle undersøge muligheden for en fast forbindelse over Femern Bælt, og i det næste regeringsgrundlag, at jeg skulle fortsætte arbejdet dermed. Det har jeg gjort, og resultatet var, at vi – og når jeg siger vi, så er det min tyske kollega, Manfred Stolpe, og jeg – den 23. juni underskrev en hensigtserklæring i Berlin om at gå videre med dette meget store, visionære, spændende og rigtige projekt.

Til spørgsmålet om, hvordan vi derefter tackler det, skal jeg sige, at der er tre ting, der skal undersøges grundigt. Det er miljøspørgsmål, det er teknikken i projektet, og så er det selvfølgelig økonomien. Det er vi ved at undersøge nu, og det skal vi være færdige med i løbet af foråret. Jeg vil antage, at vi er færdige omkring den 1. april plus/minus 14 dage – 3 uger.

Forinden da er det min hensigt at indkalde samtlige Folketingets partier til en drøftelse af Femern Bælt-forbindelsen – hr. Keld Albrechtsen ved, at jeg har haft sonderinger med partierne, og det er ikke det samme; det er sådan set det, jeg videregiver nu til hr. Keld Albrechtsen – og derefter vil jeg gå over til de egentlige politiske drøftelser. Det vil jeg begynde på i starten af december måned og slutte inden udgangen af januar, forestiller jeg mig.

Derefter kommer den politiske proces med vores tyske venner, og så vil jeg tro, at vi i løbet af efteråret er klar med et egentligt lovforslag. Når jeg siger, at det kan være efteråret, så er det, fordi det jo er et stort, kompliceret lovforslag. Men det er den hensigt jeg har nu.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstod svaret sådan, at man meget vel kan forestille sig, at den nuværende regering ikke kommer med selve lovforslaget i indeværende valgperiode. Sådan måtte svaret vel egentlig forstås, at sagen meget vel kan vise sig at skulle ligge over i forbindelse med en valgkamp. Så må man jo se, hvem der danner regering efter et valg.

Der har været kritik af beslutningsgrundlaget, bl.a. i artikler i Jyllands-Posten, og der vil jeg gerne spørge, om de nye beregninger, ministeren henviser til, vil tage højde for den kritik, der er fremført, bl.a. af, at trafikmængden, når vi ser på biler, ganske enkelt er meget lav, og at der derfor, når vi ser på motorvejsdelen, kan rejses berettiget tvivl om, hvorvidt en firsporet motor-

vej økonomisk og teknisk overhovedet er en mulighed at bygge ind i sådan et projekt.

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Jeg forstår, at hr. Keld Albrechtsen i modsætning til de 178 andre medlemmer af Folketinget ved, hvornår der bliver valg. Jeg ved det ikke, og derfor kan jeg jo ikke sige noget om, hvorvidt det sker i indeværende valgperiode.

Jeg sagde, at oktober måned måske ville være det sandsynlige. Det kan godt være, at jeg bliver færdig før, men jeg tvivler på det, fordi det er et ret omfattende lovforslag. Men derfor kan jeg jo godt have skabt et forlig, en aftale omkring projektet, således at den aftale også gælder, selv om den ulykke skulle ramme landet, at hr. Keld Albrechtsen og Socialdemokratiet skulle komme til magten – det kan jeg nu ikke i min vildeste fantasi forestille mig.

Med hensyn til spørgsmålet om beslutningsgrundlaget vil jeg gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at der aldrig i danmarkshistorien har været et beslutningsgrundlag så sikkert og så stærkt som det, vi har omkring Femernforbindelsen. Der har været brugt utrolig mange penge, der har været utrolig mange rapporter, og i ministeriet har vi lagt alle oplysninger frem. Jeg tror, hr. Keld Albrechtsen vil medgive mig, at den meget åbne politik, jeg står for, også gælder på dette område.

Så er det klart, at det er interessant at rejse spørgsmålet som journalist, det er måske oven i købet en pligt: Er det her nu godt nok, er der grundlag nok? Der må jeg sige, at det er jeg overbevist om, og jeg bliver meget, meget bestyrket i min overbevisning, når EU siger, at der er tre, måske fire store grænseoverskridende projekter i Europa, som de vil støtte, måske med helt op til 20 pct., fordi det er så vigtigt, og fordi Femernforbindelsen ikke alene er en forbindelse mellem Danmark og Tyskland, men en forbindelse mellem Skandinavien og det øvrige Europa.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes da ikke, at ministeren behøver at blive så forskrækket ved tanken om en sådan ny regeringsdannelse, som ministeren nævnedes. Det synes jeg da kunne være en interessant mulighed.

Men det, jeg spurgte til, var bare, om ministeren og regeringen var fast besluttet på at fremsætte et sådant lovforslag om Femernforbindelsen inden udskrivelsen af valg. Og der tolker jeg svaret som et nej. Det er ikke nødvendigvis så-

dan, at regeringen vil prioritere at have det lovforslag klar til fremsættelse, inden der udskrives valg, for når ministeren taler om oktober og måske endda længere frem, vil der jo, selv med fuld anvendelse af hele valgperioden, kunne komme den situation, at lovforslaget ikke når at blive fremsat.

Kl. 13.50

Der har i pressen været talt om, at ministeren vil fremkomme med et notat og offentliggøre det som svar på den kritik, der var omtalt i Jyllands-Posten. Er det et notat, der er undervejs og kommer snart, eller er det noget, der indgår i det materiale, ministeren nævnedes skulle udarbejdes i løbet af de kommende måneder?

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Notatet er et svar på de mange spørgsmål, som bl.a. artiklen i Jyllands-Posten rejste, og det notat har jeg godkendt, og det er lagt eller er ved at blive lagt ud på internettet. Det er altså ikke noget, der ligger 14 dage fremme.

Jeg har godkendt de fantastisk gode svar på meget specifikke spørgsmål, men det er altså vigtigt for mig, at alt bliver belyst, at hver sten bliver vendt, så hvis ikke det er lagt ud i denne uge, så er det i hvert fald lagt ud i næste uge, det tør jeg sige. Jeg har godkendt det; det kan være lidt teknisk, at få det igennem, men det er ikke noget, der rækker langt ud i fremtiden.

Formanden:

Så er det sidste spørgsmål til hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg siger tak for oplysningen og vil selvfølgelig med stor interesse læse dette notat, og jeg går så ud fra, at dette notat indeholder ministerens eller ministeriets kommentar til den kritik, der har været, bl.a. af, at der simpelt hen var en for lille trafikmængde bilmæssigt til at bære en motorvejsbro.

Derfor vil jeg så også stille ministeren det måske lidt mere politiske spørgsmål – men det kan vi jo så også vende tilbage til, når ministeren indbyder partierne til drøftelserne, hvad jeg ser frem til – om ministeren ikke kunne tænke sig i det grundlag, der skal udarbejdes, at der indbygges som en alternativ mulighed, at vi bygger en togtunnel, også for at løse miljøproblemet, således at vi ikke skal til at stille en hel masse ting ud i Femern Bælt, der kan forstyrre vandcirkulationen og trækfuglene osv.

Der er måske helt andre muligheder end en firsportet motorvejsbro, som der måske rent trafikalt slet ikke er belæg for.

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Det er således, at når man går i gang med sådan et projekt og skal VVM-analysere det, så skal man have et alternativ til det projekt, man tror på. Jeg har nævnt, hvad jeg tror på, og alternativet, det eneste alternativ, jeg kan få øje på, er en tunnel, som jeg så må sige at jeg ikke tror så meget på, for jeg tror ikke, at ret mange mennesker vil bryde sig om at køre 19,5 km i en tunnel. Det er noget, man har meget store erfaringer med i alpetunnelerne, at folk er lidt bange for det. Men det vil indgå i det oplæg, der kommer.

Med hensyn til de spørgsmål, som kommer på vores hjemmeside nu, vil jeg bare sige, at hvis der er nogen af spørgsmålene, som ikke er besvaret, af dem, hr. Keld Albrechtsen ønsker besvaret, så er det bare at stille mig dem, så vil de blive besvaret skriftligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 15

Arne Toft (S):

Alle vi, der har beskæftiget os med kommunalpolitik, har altid været stolte af de amtsveje, vi har haft. Nu ser jeg, at regeringen og trafikministeren vil lade amtsvejene overgå til kommunen med ca. 80 pct. og til staten med 20 pct. Vil ministeren ikke godt lige kort gøre rede for grunden til, at amtsvejene nu flyttes fra amtet til kommunerne og staten? Og hvad vil og hvad kan man opnå ved det?

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Grunden er såmænd indlysende klar, nemlig at der er indgået en aftale om en strukturreform, der betyder, at amterne nedlægges, og så er det jo selvsagt svært at have amtsveje. Det er rigtigt, at vi så har vurderet, hvordan balancen vil være, og der har vi lavet et skøn, som siger, at omkring 80 pct. af vejene vil overgå til de nye, store kommuner, og omkring 20 pct. af vejene vil blive statsveje med den forudsætning, at statsvejene er dem, der mest skal have karakter af veje, der forbinder store erhvervsenheder. Det kan være til og fra lufthavne osv.

Men jeg må sige til hr. Toft, at den fordeling er vi ikke helt færdige med at lave endnu. Vi er tæt

på, for først i december måned skal vi sende forslaget til høring, og der vil det fremgå, hvordan forligspartierne, altså regeringspartierne og Dansk Folkeparti, foreslår amtsvejene fordelt henholdsvis til staten og til kommunerne.

Kl. 13.55

Arne Toft (S):

Men det er jo sådan, forhåbentlig også i politik, at hvis man finder ud af, at noget af det, man egentlig gerne ville lave, ikke er så fornuftigt, så må man gøre, ligesom jeg forstår det er tilfældet med hensyn til den kollektive trafik, som regeringen og Dansk Folkeparti også ville udlægge til kommunerne, men hvor man nu har fundet ud af, at det nok ikke er så god en idé, og så lader man det blive samlet.

Amtsvejvæsenet er jo en enhed, og de har udført et stykke arbejde til alles fulde tilfredshed. Det har den kommission, der har siddet, selv givet udtryk for. Man har udliciteret alt det, der kunne udliciteres. Man har nogle mennesker, der har nogle ganske bestemte opgaver, som de udfører til alles tilfredshed.

Nu skal man så, f.eks. i Nordjylland, udstyke 1.250 km amtsveje til ti forskellige kommuner. Tror ministeren, at det er rationelt, tror ministeren, at det kan gøres billigere, tror ministeren, at der kan blive stordriftsfordele ud af det?

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Det er ministeren fuldstændig overbevist om.

Arne Toft (S):

Ja, nu kan vi jo først se resultatet, når det sker.

De mennesker, som arbejder med det her, er meget optaget af, at det, de laver, det arbejde, de udfører, i al fald ikke bliver dårligere.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvis nu det er umuligt at overbevise ministeren, regeringen og Dansk Folkeparti om, at det ikke skal lægges over til regionerne, kunne ministeren så ikke tage det med, som er foreslået af de folk, som arbejder med det her: at man lader det blive i en enhed, og at man så lader staten overtage det, således at man ikke skal have ti forskellige kommuner til at varetage et arbejde, som i dag er varetaget af én instans?

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Ud fra det, hr. Arne Toft spørger om, sidder jeg med en fornemmelse af, at hr. Arne Toft slet ikke har læst vores fremragende oplæg til strukturreformen.

Det er da glædeligt, at de mennesker er optaget af det, de laver, og det er jeg slet ikke i tvivl om. Jeg kender jo et meget stort antal af dem, det er meget dygtige mennesker. Og det, der sker nu, er, at vi i stedet for at have tre enheder, kommune, amt og stat, samler det i to enheder. Og de mennesker placeres så – det må være hr. Tofts naturlige spørgsmål – henholdsvis i stat og kommune og udfører det arbejde, de er fremragende til.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål fra hr. Arne Toft.

Arne Toft (S):

Jo, men det er netop, fordi jeg har læst forslaget, at jeg er meget forurologiet.

Jeg vil godt spørge ministeren, om ikke han kan se et problem i det. I dag er det således, at der er én mand i hele Nordjylland, der bestemmer, hvornår man skal køre ud og glatførebe-kæmpe, køre ud med sneplove, det er én mand, der gør det. Tror ministeren, at det bliver lettere og billigere og bedre, at det er staten og så ti andre instanser, som skal træffe den beslutning?

Trafikministeren (Flemming Hansen):

Det er stadig væk således, at der i dag er tre enheder, der bestemmer, hvornår man skal ud at salte. Nu vil der kun være to: en kommunal enhed og en statslig enhed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Vi venter lige 2 minutter, så vi er sikre på, at medlemmerne kan nå frem, inden vi fortsætter.

Kl. 14.00

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 16:

Forespørgsel til kulturministeren [om Danmarks Radio].

Af Aage Frandsen (SF), Mette Frederiksen (S), Naser Khader (RV) og Pia Boisen (EL).
(Forespørgslen anmeldt 10/11 2004).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 37: Forslag til lov om årpenge for prinsesse Alexandra.

Af statsministeren (Anders Fogh Rasmussen).
(Fremsat 7/10 2004. Betænkning 21/10 2004.
Anden behandling 26/10 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 99 stemmer (V, S, DF, KF, RV, KD og Anders Møller (UFG)) mod 11 (SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.